

**КОГАТО ДЯДО ХОДИЛ НА
УЧИЛИЩЕ
ХЪРВАТСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живели някога си в една схлупена къщурка накрай село дядо и баба. Много години вече ги били навалили, та сега не можели да работят както на младини. И затова ги стегнала такава немотия, че едва свързвали двата края. Додеяло им все да гладуват и студуват. Един ден дядо рекъл:

— Ей, бабо, няма свършване това наше тегло!

А тя:

— Знаеш ли защо, дядо? Защото сме безкнижни, неграмотни. Пък който е ходил на училище, все е прокопсал — бърже се замогва и на старини добрува.

— Ами че тогаз и аз ще отида на училище. Може пък да ми потръгне, че вече тая сиромашия се не търпи.

— Иди, дядо, иди и си отваряй очите, ушите! — съгласила се баба.

Дигнал се дядо рано в понеделник, измил си образа; баба му изтупала праха от дрехата, пригладила му бялата коса — сторили значи всичко, каквото са видели да правят съседите, когато провождат децата на училище.

Изправил се дядо пред селския учител:

— Добро утро, даскале! — рекъл.

— Сполай ти, старче! Какво те води насам?

— Дошъл съм на училище. Искам да разбера как човек се става и се забогатява. Защото сме много отрудени с моята баба.

— Хайде, хайде, сетил се за наука и училище! — отвърнал учителят.

Ала старецът не ще да си ходи. Взел да се моли и настоява да го остави. Видял се в чудо учителят — не може да се отърве. И тъй като вече дошло време да бие звънецът, вкарал го в класната стая, сложил го да седне на един чин заедно с няколко деца.

Седи дядо мирно-тихо, взира се в черната дъска, ама нищичко не разбира.

Нейсе! Прекарал той няколко часа и като свършило учението, тръгнал си за дома.

Върви дядо навел глава, подпира се на тояжката си. И виж ти! — в праха се валя шарена кесия. Навел се, попретеглил я в шепата си — бая тежичка, развързал я — пълна със златни дукати. Радостен забързал той и отдалеч още се провикнал:

— Права беше, бабо! Ето, като отидох на училище, късметът ми дойде. Виж, намерих кесия с жълтици! — И почнал да друса кесията. А тя отвърте пее: „Звън-звън-звън!“.

Плеснала баба с ръце:

— Ех, на стари години да ни олекне!

Дядото решил, че няма защо вече да ходи на училище — нали е забогатял, отгъй нататък ще се припича край огнището и ще си пуфка с луличката спокойно.

Пък на другия ден тамошният чорбаджия — същият, който си бил загубил парите, тръгнал из село от къща на къща да пита дали някой не е намерил една кесия дукати. Похлопал най-подир и на дядовата вратня — нали колибата им била в края на селото. Пита:

— Ей, старо-харо! Да си намирал кесия с дукати?

Дядото бил честен човек — лъжа що е, не знаел. Отвърнал:

— Намерих.

Зарадвал се потопиецът донемайкъде. Защото, макар да имал в раклата си много пари — все малко му се стрували, все посягал към сиромашките, та да ги трупа още и още. Разтърсил той дядото за антерията и задъхан извикал:

— Къде... кога... старче, намери тая кесия?

— Ами че когато ходих на училище, та на връщане за дома...

— Уф! — изпъшкал алчният богаташ, махнал с ръка и си тръгнал, мърморейки под нос: „Когато този е ходил на училище, аз още не съм бил роден“.

Отишъл си чорбаджията зелен-червен от яд. А старците си заживели волно-охолно с парите, които той бил ограбил от беднотията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.